

Haandværk o. desl., en anden for Indkomst af Arbejdsydelse af forskellig Art, Embeder osv., og en tredje for Indkomst af Kapitalformue. Gennem Udfyldelsen af denne sidste Rubrik bliver jo Lovgivningsmyndighederne satte i Stand til at beregne tilnærmelsesvis vedkommendes Formue. Man kan vel nok sige, at ordentlige Mennesker, der ikke ville aagre med deres Penge, gennemsnitlig ikke faa over en 4 pCt. af dem. Det kan man vel nok gaa ud fra, og man regner jo i Reglen ogsaa, at man, naar man har en vis Renteindtægt opgivet, ved at multiplicere den med 25 kan finde vedkommende Kapitalformues Størrelse. Er det nu en Pligt at udfylde Skemaet, saaledes som det foreligger, altsaa en Pligt at angive, hvilken Indtægt man har af Kapitalformuen, vil det være ensbetydende med en Pligt til tilnærmelsesvis at angive selve denne. Men dette er lige stik imod Lovens Bestemmelser derom, som gaa ud paa, at man ikke skal gøre det, og som fra dette Tings Side udtrykkeligt er fordret indsat, fordi man ikke paa nogen Maade vilde være med til at paalægge en Mængde Mennesker den Tvang, som er forbunden med en Angivelse af Formuen, og som paa mangfoldige Maader kan være dem til Ubehag og til Ulempe. Jeg skal nu indskyde den Bemærkning, at jeg overhovedet ikke ser, at der har været nogen Anledning til i Skemaet at specificere Indkomsterne. Med Hensyn til Skatten til Staten er jo alle Indkomster aldeles ligestillede, der skal i Indkomstskat til Staten betales ganske det samme, hvilken Kilde Indtægten end hidrører fra. Derfor maa man virkelig med Forundring spørge: Hvad er da Anledningen til, at man specificerer og deler Indtægtskilderne, som man her har gjort, naar det er en given Sag, at der derved ikke tilfredsstilles noget Statsformaal? Ja, jeg kan gaa videre og sige, at Staten ikke en Gang er berettiget til at kræve nogen speciel Angivelse, hvad det sidste Punkt under Nr. 3 angaar, fordi der i Henhold til Loven absolut ikke under Tvang kan kræves nogen Oplysning om Formuen. Anderledes forholder det sig jo med Hensyn til Skatten til Kommunen; der have vi jo i Kommune-loven faaet den bekendte § 7, som for mange er til megen Ubehag, idet den medfører en Kildebeskatning med meget stærk Stigning. Jeg ved nu godt, at der fra mangfoldige Sider er gjort Indvendinger imod den, og at det er en Bestemmelse, der kun skal anvendes fakultativt, for saa vidt en Vedtægt fastsætter det, men

jeg ved ogsaa, at der er mange Steder, hvor man er gaaet ind derpaa. Og i saa Fald er det af Interesse, ja af meget betydelig Interesse at faa Oplysninger om, hvorledes Indtægterne fordele sig paa de forskellige Kilder. Men det vilde jo være en ganske umulig Tanke, at Finansministeren skulde have forlangt en specificeret Opgivelse af Indtægterne for at tjene Kommunerne, som jo slet ikke komme ham ved, og som han ikke har det mindste med at gøre. Jeg gaar ud fra, at det ikke kan være Tilfældet, endskønt Forholdet jo som bekendt er det, at man i den kommunale Lov har indsat en Bestemmelse om, at den Indtægt, som lægges til Grund for Ansættelsen til Statsskat, ogsaa skal gælde for Beskatningen til Kommunerne. Det kan, som sagt, være af meget stor Interesse for Kommunerne at faa Adgang til Oplysning om, hvilken Formue vedkommende har. Men det skal Staten ikke skaffe dem. Der findes jo ingen som helst Selvangivelsespligt over for Kommunerne, hverken med Hensyn til Indkomst eller med Hensyn til Formue. Derfor skal man heller ikke kunne gaa den Omvej at lægge en Tvang paa Folk til at opgive deres Kapitalindkomst lige over for Staten og saa lade Kommunerne benytte sig deraf. Derved skaber man dem en Fordel, som deres egen Lov ikke giver dem. Jeg siger, at for mig er det aldeles umuligt at tænke mig, at dette skulde være Hensigten med Skemaet, thi noget som er saa absolut i Modstrid med Loven, kan jeg ikke tro skulde være udgaaet særlig fra denne Finansminister. Naar jeg da spørger: Hvor har Finansministeren Hjemmel til at forlange af mig og andre, at vi skulle opgive vor Renteindtægt af Kapitalformue og derved i Virkeligheden paa Bagateller nær opgive, hvor stor vor Formue er? saa mener jeg, at denne Hjemmel slet ikke eksisterer. Det, som man paaberaaber sig, er, at det i § 23, 2det Stykke, hedder: „Skemaer, som skulle følges ved Selvangivelser, foreskrives af Finansministeren“. Denne Bestemmelse har man i Finansministeriet forstaaet saaledes: Vi have Ret til at foreskrive Skemaer, og hvad vi saaledes foreskrive, skulle Borgerne følge. Men det er ganske urigtigt, thi det er jo klart, at naar man i en Lov — hvad man meget hyppigt gør — overlader Udførelsen af visse Dele af den til Administrationen, skal det naturligvis ske overensstemmende med Loven og ikke i Strid med den. Det rent administrative kan ordnes af vedkommende Administrationschef, men det skal